

na jevo, že povinní dověděli se o uprázdnění bytu v době, kdy byt nebyl ještě zadán. Usnesení soudu rekursního nemá tudíž potřebného podkladu skutkového i bylo proto vyhověno dovolacímu rekursu povinných a změnou napadeného usnesení obnoveno usnesení prvního soudu, které hovoří zjištěnému stavu věci a zákonu. Mylný jest názor, hájený v rekursu vymáhajícího věřitele, že soudce musí pečlivě uvážit újmy, jež hrozí jednak straně povinné, jednak straně vymáhající, a po té teprve smí rozhodnouti, protože prý v nařízení ze dne 25. června 1920, čís. 409 sb. z. a n., odklad vyklizení obligatorně se nepředpisuje, nýbrž jeho povolení jest dáno soudci na uvážení. Pokud se v § 1 dotčeného nařízení stanoví, že soud může odložit exekuci vyklizením, znamená to v souvislosti s dalšími ustanoveními tohoto paragrafu tolik, že — jsou-li tu podmínky tamže uvedené, má soud povolit odklad vyklizení a to po případě i opětně. Jedinou podmínkou odkladu však jest, že povinný nemá beze své viny přiměřené náhrady, nebo že byl povolen odklad vyklizení místnosti, do které se má stěhovati.

Čís. 1417.

K zápisu firmy odštěpného závodu není potřebí, by majitel hlavního závodu předložil živnostenský list nebo podobnou legitimaci ohledně provozování odštěpného závodu. Stačí sdělení obchodní a živnostenské komory, že odštěpný závod se provozuje.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1922, R I 1078/21.)

Majitel přerovské firmy navrhl, by zapsán byl do rejstříku jeho odštěpný závod na Král. Vinohradech. Rejstříkový soud vyzval žadatele, by předložil živnostenský list odštěpného závodu. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Neprávem hledí rekurent vyvoditi z předpisu § 40 živn. řádu, že mu netřeba živnostenského listu pro odštěpný závod na Král. Vinohradech. Právě při bedlivém čtení § 40 odstavce první a druhý («jsou-li v příčině obmýšleného zřízení odboček neb skladišť okolnosti, jež ve smyslu zákona (§ 13) vydání listu živnostenského neb udělení koncese nepřipouštějí...»), lze seznati, že živnostenský úřad, není-li závad šu 13 odstavec první proti osobě, zaměstnání nebo stanovišti živnosti, vydá živnostenský list jako legitimaci pro živnostníka. Aby v sídle odbočky živnosti provozovati mohl živnost, třeba podnikateli podobné legitimace. Opověď živnosti stačí sice ku zápisu firmy do rejstříku, nenahrazuje však skutečného předložení živnostenského listu

Nejvyšší soud zrušil příkaz prvního soudu.

Důvody:

Usnesení nižších soudů jsou v patrném rozporu se zákonem, a zvláště s ustanovením čl. 21 obch. zák. a šu 40 živnostenského řádu, neboť z těchto zákonných ustanovení nelze nikterak dovozovati, že k zápisu firmy pro odštěpný závod je potřebí, by majitel hlavního závodu předložil živnostenský list nebo podobnou legitimaci ohledně provozování

odštěpného závodu. Článek 21 obch. zákona v tomto kuse neobsahuje vůbec předpisů a z odstavce prvního §u 40 živn. ř. je zřejmo, že majitel hlavního závodu má pouze opovědět, že zamýšlí zříditi odštěpný závod. V tomto případě stěžovatel zmíněnou opověď prokázal a obchodní a živnostenská komora v Praze dopisem ze dne 24. ledna 1921 sdělila se soudem první stolice, že odštěpný závod, stěžovatelem na Král. Vinohradech provozovaný, může býti považován za odštěpný závod hlavního závodu. Že tyto okolnosti k zápisu do obchodního rejstříku stačí, druhá stolice sama výslovně uznává, avšak v odporu s tímto správným názorem žádá na stěžovateli, by předložil ještě zvláštní legitimaci ohledně oprávnění k provozování odštěpného závodu, což, jak výše uvedeno, je zbytečno. Odstavec třetí § 40 živn. řádu neukládá majiteli hlavního závodu dalších povinností, než jsou stanoveny v odstavci prvním, zabývá se pouze předpoklady pro zákaz provozování odštěpného závodu a prohlašuje za takovéto okolnosti uvedené v §§ 13 a 22 živn. ř. Slušelo se proto dle § 16 patentu o mimosporném řízení napadené usnesení změnití a nezákonný příkaz prvního soudce zrušiti.

Čís. 1418.

By zmařen byl účinek fakturové doložky dle § 88, odstavec druhý j. n., jest třeba fakturu ihned vrátiti.

(Rozh. ze dne 11. ledna 1922, R I 9/22.)

Žalovaný (obchodník v Brně) fakturu jemu žalující firmou současně se zbožím zaslanou a opatřenou doložkou: »splatno a žalovatelnou v Praze«, vrátil bez poznámky teprve po dvou měsících. Proti žalobě o zaplacení kupní ceny zadané na okresním soudě v Praze vznesl žalovaný námitku místní nepříslušnosti, již soud první stolice vyhověl, nepokládaje vrácení faktury za opozdčené, poněvadž zákon neustanovuje určité lhůty, do které má býti faktura vrácena. Rekursní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti. **Důvody:** Dle § 863 obč. zák. lze vůli vyjádřiti nejen výslovně, nýbrž i konkludentními činy. Nevrátí-li tedy kupující účtu, obsahujícího doložku splatnosti a žalovatelnosti na určitém místě, ihned, nýbrž ponechá ji u sebe delší dobu a ani výslovně této doložce neodporuje, dlužno za to míti, že se soudem splniště, v účtu navrženým, souhlasí a jest pak účet bez námitky přijat. Názor ten nalézá též opory v zásadách čl. 319, 323 a 347 obch. zák. Tímto mlčky projevem souhlasem byla navržená příslušnost soudu splniště ujednána, žalovaný nemůže více od úmluvy té jednostranně ustoupiti a nemá proto vrácení účtu teprve po dvou měsících ode dne obdržení, které se dle žaloby dokonce stalo teprve po částečném splacení účtu, více účinku. Nejev vyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Není přípustno, aby v dovolacím rekursu uváděny byly nové skutečnosti, v první stolici nepřednesené, a měněny námitky, dříve uváděné. Úlohou rekursního soudu jest, přezkoumati, zda rozhodnutí nižšího soudu